

Bratia a sestry,

dnes si pripomínáme udalosť, ktorá má svoj základ v tom, čo sa stalo pred vyše päťsto rokmi. Martin Luther 31. októbra 1517 priklincoval na dvere wittenbergskeho chrámu svoj spis, ktorý poznáme pod názvom 95 téz. Luther v ňom popisuje nesprávne veci, ktoré sa dejú v cirkvi. Jedným z hesiel reformácie bolo *ad fontes*, čo znamená *k prameňom*. Luther v Písme svätom videl merítko pre to, čo je správne a čo nie je správne. Spolu s ďalšími reformátormi, ako Kalvín, Bucer, Melanchtom atď., sa nechceli oddeliť od cirkvi a založiť nejakú novú cirkev. Chceli zostať členmi cirkvi, ale chceli ju reformovať z vnútra. Vystupovali proti tomu, čo nebolo správne. Reformácia by nemala byť niečím, čo sa stalo kedysi dávno v minulosti. Cirkev by sa mala neustále obnovovať. Tak ako hovorí jedno staré latinské heslo *Ecclesia semper reformanda*, čo znamená *Cirkev stále reformovaná*.

Pri dnešnej príležitosti som vybral biblický text, ktorý má nadpis „Pavol karhá Petra“. Pavol aj Peter patria medzi veľké a významné biblické a cirkevné postavy. Peter bol jedným z prvých Kristových učeníkov. Pavla tiež počítame medzi apoštolov. Pavol sa stretol s Ježišom na ceste do Damašku. Jeho život sa zmenil. Začal šíriť evanjelium. Peter bol pôvodne rybár. Kázal evanjelium po Kristovom vzkriesení a nanebovstúpení. Hoci Pavol a Peter vykonali ako kresťania veľmi veľa dobrých vecí, neboli imúnni voči hriechu. Vieme, že Peter zradil Krista. Pavol najprv prenasledoval kresťanov.

Keď dnes hovoríme o obnove cirkvi, musíme začať tým, že sa to nedá bez vzájomné povzbudzovania a napomínania. Keď vidíme, že sa deje niečo, čo je zlé, máme proti tomu aktívne vystúpiť. Keď sa v cirkvi deje niečo zlé, nedeje sa to samo od seba. Cirkev tvoria ľudia. Tí, ktorí sa označujú ako Kristovi nasledovníci alebo Božie deti. Keď chceme niečo obnoviť, musíme začať najprv od seba, a potom od tých, ktorí sú nám najbližší. Keď chceme, aby cirkev rástla a bola tu na svete na Božiu slávu, nesmieme zatvárať oči pred hriechom.

Pavol napomenul Petra kvôli jeho pokrytectvu. Cirkev po Kristovom nanebovstúpení tvorili dve veľké skupiny ľudí. Boli to kresťania zo Židov a kresťania z pohanov. Stávalo sa to, že tí, ktorí boli predtým Židia, sa povyšovali nad tých, ktorí patrili do tej druhej skupiny. Obidve skupiny verili v Krista, ale tí, ktorí boli pôvodom Židia si mysleli, že majú prednosť. Preto aj apoštol Pavol napísal v liste Rimanom, že nikto nemá v Božích očiach prednosť, pretože všetci sme hriešni.

Peter sa správal pokrytecky v tom, že sa tváril, že s bývalými pohanmi nemá nič spoločné. Kým ho nevidel niekto, kto bol predtým Žid, nevadilo mu byť v spoločnosti tých, ktorí boli kresťanmi z pohanov. Keď prišli iní kresťania zo Židov, tak sa od kresťanov z pohanov stránil. Pavol ho kvôli tomu verejne napomenul.

Ježiš nás naučil, aby sme toho, kto zhreší, napomenuli najprv medzi štyrmi

očami. Verejné napomenutie má byť až na poslednom mieste. Pavol možno preto zvolil až ten posledný stupeň, pretože Peter svojim pokrytectvom škodil nielen sebe, ale bol aj zlým príkladom pre iných. Dokonca aj Pavlov spolupracovník Barnabáš sa správal podľa Petrovho vzoru.

Prečo Pavol napomenul Petra? Nebolo to preto, že by ho nemal rád a ani preto, že by ho chcel v očiach iných veriacich ponížiť! Pavol napísal, že problém bol v tom, že nechodili rovnou cestou za pravdou evanjelia. Evanjelium je radostná správa o Ježišovi Kristovi a je adresovaná všetkým. Nikto nemá byť vynechaný! Každý človek môže byť zachránený. Pred Bohom nemá nikto prednosť. Je napísané: *Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.* (Jn 3, 16) Boh miluje celý svet. Ponúka svoju lásku a milosrdenstvo každému bez rozdielu. Kto si nárokuje Božiu milosť a zároveň ju upiera niekomu inému, nechodí rovnou cestou za pravdou evanjelia.

Keď chceme reformovať cirkev, tak tá reformácia sa musí diať najprv v našich srdciach, a potom v našich vzájomných bratsko-sesterských vzťahoch. Keď nám nebude záležať na iných spoluveriacich v zbore, len ťažko budeme môcť reformovať cirkev.

A chceme to vôbec? Chceme spoločne budovať Božiu cirkev a byť v tomto svete svetlom a soľou zeme? Chceme z cirkvi odstraňovať to, čo je zlé? Chceme pod Božím vedením budovať naše spoločenstvo a tak očakávať na druhý Kristov príchod? Ak áno, nedá sa to tak, že si budeme žiť sami pre seba a na iných nám nebude záležať. Pavol si mohol povedať, že on predsa nerobí to, čo Peter. Hovorí o Kristovi každému, kto je ochotný počúvať. Keby si Pavol myslel, že je lepší ako Peter, zostal by ticho a my by sme dnes nerozmýšľali nad tým, ako Pavol napomenul Petra, ale nad niečím iným.

Reformovať musíme naše vzájomné vzťahy. Každý z nás musí najprv sám budovať spoločenstvo s Bohom na modlitbách a pri čítaní Božieho slova, a potom spoločne s bratmi a sestrami v zbore chváliť Boha a žiť podľa Jeho vôle. Kým žijeme, žijeme vo viere v Ježiša Krista, ktorý si nás zamiloval a seba samého vydal za nás. Božia láska nie sú len slová. Boh nám dokázal svoju lásku jedinečným činom, keď Boží syn trpel a zomrel za naše hriechy. Ježiš zomrel namiesto nás a vďaka Ježišovi sme ospravedlnení a zachránení. Naším poslaním je nasledovať Krista. Máme byť verní pravde. Máme si navzájom pomáhať. Máme sa navzájom v láske napomínať a aj povzbudzovať. Reformácia bez ohľadu na človeka je zbytočná. Hľadáme spoločne v cirkvi pravdu a snažme sa za tým, čo je dobré, aby sme nežili v tme a klame, ale aby sme chodili rovnou cestou za pravdou evanjelia! Amen.

Vypočujme si slová napomenutia, ako sú napísané v liste Filipským v 4. k.:

„Napokon premýšľajte, o všetkom, čo je pravdivé, čo čestné, čo spravodlivé, čo čisté, čo ľúbezné, čo príjemné, o všetkom, čo je cnostné a čo chválitebné!“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, ten nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.